

Obzedatův deníček:

Hvězdné datum 8.10. pondělí:

Dnešek vypadal ze začátku jako každý jiný. Odsloužil jsem si své jako jeden z místních kleriků Svaté trojice, no a když jsem se vracel od posledního pacienta, najednou mi spadl k nohám takový malý cápek. Asi že spadl ze střechy, nebo z toho otevřeného okna. Vypadal že se nezvedne, tak jsem neváhal a pokusil se ho léčit, on však, jen co jsem se přiblížil, prudce vstal a utekl do tmy. Nevím, co si o tom mám myslet.

Hvězdné datum 9.10. úterý:

Pokusili se mě okrást! A za bílého dne! Člověk si tak stojí, kouká a najednou cítí šmátrání v kapsičce. Naštěstí se to tomu zloději nepovedlo. Modlím se za něj, ať najde tu správnou cestu a slušnou práci. Ale nemůžu se zbavit toho pocitu, že už jsem ho někde viděl.

Hvězdné datum 10.10. středa:

Co mě to jen popadlo! Právě mi doma leží pětičlenná skupina dopravující karavanu a já jim slíbil pomoc. Inu abych to uvedl na pravou míru. Každou středu si kolem té páté odpoledne zajdu do hospody dát pivko. Venku lilo jak z konve, takže žádný div, že hospoda byla narvaná obyvateli Ravnicy, převážně tedy rolníky. Když v tom jsem uviděl jak jeden takový malý maník sebral od opasku jednomu statkáři zlatou motiku. To je drzost, hospoda plná lidí a on tady krade! Okamžitě jsem si ho vzal stranou, abych mu domluvil. Prověřil jsem si, kolik toho nakradl a řekl mu, aby to šel vrátit. A on prý neví komu to všechno vzal! Inu, v hospodě si o nás začali lidé šuškat, drby prostě nezastavíš, tak jsem si toho zlodějíčka vzal ven. Po krátké diskuzi jsme dospěli k závěru, že se mnou bude spolupracovat za účelem pomoci církvi Svaté trojice, která mu pak dopřeje spásu i za jeho proradné činy. I přes cvakání kapek o střechy jsme slyšeli, že kousek za vesnicí se na hlavní cestě nachází nějaká karavana. Po několika málo minutách dokonce byla vidět i od hospody. Karavana byla vedena zbrojnošem na koni, ta zbroj se leskla už z dálky (celkem divný, že nezrezla, asi magie), následován byl dvěma menšími, asi pobočníky, nebo pážaty, pak byl takový ukecaný elf, vypadal že se snaží na jednoho z těch pobočníků mluvit, jako další byla divná potvora, vypadala jako kříženec všech možných i nemožných žijících i nežijících druhů (Hlas Svaté trojice mi říkal, že to zvíře je kombinací všech evolučních článků od triceratopse po krávu plus nějaká pira-ňa, co je triceratops netuším, krávu poznám ale pira-ňa? No něco mi říká, že jí nechci potkat), potvora táhla povoz a na tom seděl hobití vozk. Zloděj se na mě tak podíval a zeptal se mě, zda je můžu zdržet. Řekl jsem si, proč by ne, vyzkouším, co jsem se během studií v chrámu a mimo něj naučil. Ovládl jsem tu ohromnou potvoru a nechal jí lehnout. Zloděj se měl mezitím vydat na průzkum povozu. Přišel jsem blíž a zjistil jsem, že tyhle bytosti jsou příslušníky církve Svaté trojice, avšak bylo již pozdě hledat mého nového spolupracovníka, abych mu řekl, že by bylo lepší, aby se ten vůz nepokusil vykrást. Inu co naplat. Dal jsem se s tím ozbrojencem do řeči a zjistil že je to paladin cestující do Havlova pomoci tamním kněžím. Sebou si veze dvě pážata, vozku, otravného elfa a proviant na podporu Havlova. Bylo mi nabídnuto, abych vyrazil na cestu s nimi a abych přizval pár dalších jedinců, jež nám mohou být nápomocni. Hned jsem naběhl zpět do hospody (jestli jsem se nezmiňoval, jmenuje se Modrá ústřice) a začal přesvědčovat rolníky, aby s námi podnikli velké

dobrodružství. Inu nemohl jsem nechat mé bratry a sestry z církve jen tak venku na dešti, samosebou jsem je pozval do mého příbytku. No a tak mi tady teď leží. A zítra za úsvitu vyrážíme! Stále nevím, zda to není chyba, odejít z téhle jistoty jenom tak. Ale co, život je od toho aby se žil.

Hvězdné datum 11.10. čtvrtek - 1. den na cestě:

Ráno jsme se sešli před hospodou, tam na nás čekalo již třináct statečných budoucích dobrodruhů, jež nám měli být oporou. Vozka trval na tom, aby můj hobití zlodějský kamarád byl jeho pobočník, kdo ví proč. Asi skrytý hobitofil. Vydali jsme se na cestu, po několika málo metrech si čtyři naši dobrovolníci uvědomili, že mají být úplně někde jinde a opustili nás. Ani budoucí spasení je nepřesvědčilo. Cesta probíhala vskutku nudně, až na pár příhod s masožravými veverkami a rostlinami. Na konci dne nás bylo o celých osm lidí méně, žádný drama.

Hvězdné datum 12.10. pátek - 2. den na cestě:

Tentokrát jsme měli na cestě problémy. Zbytek rolníků nám pomocí žebříků umožnil pokračovat v cestě, avšak opravdu záhadným způsobem se dostali na stromy, odkud jim již nebylo pomoci. Následoval opravdu brutální útok masožravých agresivních veverek na naši karavanu, avšak povedlo se nám ho odrazit. Zloděj se začal pitvat v jedné veverce, vypadá to, že z ní chce mít váček na mince. Opravdu originální, to se mu musí nechat, ale troufnu si říct že trochu nápadné.

Hvězdné datum 13.10. sobota - 3. den na cestě:

Nudná a otravná cesta, všude kolem samý les, proč já se na tohle dával. Teď jsem si mohl v klidu sedět nad čajem a neřešit kdy hodláme do té díry Havlov dojet. No co, teď jsme zastavili, palach se nám někam vytratil s jeho pážetem, zloděj tady balí jeho druhé páže (dívku) a já koukám po okolí. Hle! Nějaký záblesk! Divný, jako by od zbroje. No, jdu pro ostatní, snad to půjdou obhlédnout se mnou.

Hvězdné datum 14.10. neděle:

Tak tohle by nežral ani ten nejotřelejší pekelný pes. Šel jsem do toho lesa, kde jsem viděl ten záblesk, nakonec jen s tou paladinovo pážecí holkou, ostatní se báli. Po chvilce jsme palacha opravdu našli, ale nevypadal, že by měl chuť se s námi nějak moc bavit, spíš vytáhl meč. Vypadal fakt divně, jako by posedle. Já koukal jak vyvrženej králík, co se to děje. A najednou třímala v ruce zbraň i ta holka! Naštěstí je levá jako šavle a po tom co jsem jí téměř úspěšně sesmažil mým světelným paprskem mě netrefila ani na ty dva kroky. Zato ten palach jen přiskočil, jednou máchl a já nevěděl o světě. Probral jsem se až v noci uvnitř jedoucí kárky. Ejhle, jsem svázaný a bez vybavení, co teď? K tomu jak mi zůstal tento deníček mohu říct jen tolik, že pod tunikou vážně nic nehledali. Rozkoukal jsem se, najednou vidím svázaného zloděje a toho divného elfa co furt jen mluvil a mluvil, ale teď nějak divně kňučel a ta krev všude kolem něj. Zdá se že nemá jazyk (Konečně bude boží klid!). Zloděj se probral, ale začal se chovat nějak divně. Začaly mu chutnat provazy, fakt jak nějakému hlodavci (Nebyly ty veverky po datu spotřeby?) a tak nám překousal pouta (překousal a sežral). Já a zloděj jsme vzali nohy na

ramena a abychom trochu zneprjemnili cestu našim věznilům, vykouzli jsem jedno kopí víry a nechal jsem ho přistát té velké potvoře, co vezla káru, přesně na místě, kde se má nacházet řitní otvor. Předpoklad, že se potvora splaší nějak extrémně byl velmi nadhodnocen, ale přece jen to s ní trochu zamávalo. Nečekali jsme tedy na pozvání a utíkali jsme co nám nohy stačily skrz pole. Všiml jsem si nějakého divného pohybu, ale zkoumat to nebyl čas. Dorazili jsme takhle až k opuštěné farmě, kde jsme strávili zbytek noci. Teď už nám zloděj připravuje snídani (ano, zvláštní, ale nějak mu důvěřuji), pak prohledáme tenhle statek a uvidíme co se dá zpeněžit, abychom získali potřebné peníze na opětovné vybavení se.

Hvězdné datum 14.10. (stále) neděle - den po útěku:

Zloděj nám uvařil kohouta co jsme našli. Inu mohl jsem mu říct, že ho má prvně otrhat a vykuchat. Tenhle statek je absolutně bez majitele. Zdá se, že to tu opustili ve spěchu. Je tu furt pět krav a jeden býk, slepice a tři kohouti, hromada vajec a zbytky ovocného sadu. Jediné další věci, co jsme našli byly čerstvé stopy kolem domu (asi člověk nebo trpaslík), srp, sůl, kotlík, pár násad na motyky, lopaty a krumpáče a jediná věc, co by se dala přímo zpeněžit byl medailon. Zloděj se rozhodl jít do nedalekého městečka, aby zjistil, kde to vůbec jsme. Já jsem se mezitím chystal na zabití jedné krávy, abychom měli nějaké to maso jak na jídlo tak na prodej. Zloděj se vrátil, poreferoval o tom městě jako o Havlově a prý to vypadá jako tipické farmářské město. Informace se dají, jako obvykle, sehnat v krčmě a u těch méně striktních obchodníků (hokynář, vedoucí zastavárny - celkem hovorná a příjemná trpaslice). Šli jsme tedy zkusit své štěstí a šli k hokynáři prodat naši čerstvě zabitou krávu. Zde jsem zjistil, že má schopnost ovládat ostatní se zvyšuje, když je cíl nevzdělaný nebo slabý - ten vydřiduch hokynář nám chtěl dát za naši krávu celé dva zlaté! Inu tak jsme si trochu zašuškal pod vousy a hurá, máme za ní jedenáct. Ale myslím, že minimálně můj hobití přítel se nějakou dobu nebude moct u toho hokynáře ukázat. Když jsme byli naproti, slyšeli jsme z toho podniku ohromný řev a asi patnáct způsobů, jak zabíjet hobity. Nyní se chystáme jít do chrámu Svaté trojice, ale stále nemáme žádné vybavení, možná bude lepší si prvně něco obstarat.

Hvězdné datum 14.10. (ještě pořád) neděle - den po útěku:

Pane jo! To byl zase den. Ten hokynář nakonec s mým hobitím přítelem nebude mít žádnou práci. Ten blb chtěl určitě zase něco zkoušet, tentokrát však v podniku naproti. I když, spíš se snažil hladit toho hlídacího drakena. Normálně bych tyhle hobity, milovníky přírody, zakázal. Nakonec mi z hobita zbylo, jen co se do batohu vejde. No co, nakonec toho čtvrtčíka zkusím někde nechat oživit, snad to ještě půjde. Ale on ten draken sežral s hobitem i peníze! Vydal jsem se tedy rovnou k chrámu, mezitím se zase rozpršelo. Před chrámovou bránou už čekala taková podivná partička, malý, mechem zarostlý, hobit (další drakení žrádlo?), vysoký, ČISTÝ elf a barbarka s mečem. Divná skupina, jen co je pravda. Nu což, sebevědomě jsem prošel, zaklepal... a nic. "Tohle už jsme zkoušeli." řekl ten malý zarostlý. A to mi to nemohli říct rovnou? Nu což, venku liják, jediné suché místo bylo tady pod stříškou nebo tam vevnitř. Na chvíli jsme tedy spojili síly, dostali přes zeď, myslím že zrovna tu barbarku, aby nám zevnitř otevřela. Dveře se rozlétly a tam stál vyděšený kastelán, svírající hadr a kbelík, a barbarka. Bez většího ostychu jsme se všichni pozvali dál do prostor chrámu Svaté trojice, mé mateřské církve. Povedlo se mi dostat od matky představené podstatnou část vybavení a dokonce i vyžebrať nocleh. Ale vůbec

tady neumí vařit. Nakonec se do kuchyně přimotal ten zarostlej prcek. Vypadá to, že přece jenom k něčemu je, to vaření mu jde opravdu od ruky. Po pozdním obědě jsem se trochu nepohodl s matkou představenou, vede to tu nějak zvláštně. Krom toho mě ten prcek (po seznámení hobití druid) upozornil, že je zde něco špatně. To něco se schovává v podlaží chrámu. Pokusili jsme se tam dostat přes sklep, ale nebylo nám to nic platné. Zůstal jsem tedy přes noc. Zbytek té skupiny, co jsem potkal byla na noc z prostor chrámu vykázána. Byla tu vskutku krušná noc, prošel jsem se, potkal úzkostlivě čistotného kastelána a jej, on měl u sebe klíče absolutně od všeho, toho by se dalo využít, konečně přijdu na to, co se tu schovává a budu to moct nahlásit! Ale ne dnes, teď už si musím konečně odpočinout.

Hvězdné datum 15.10. pondělí - dva dny po útěku: